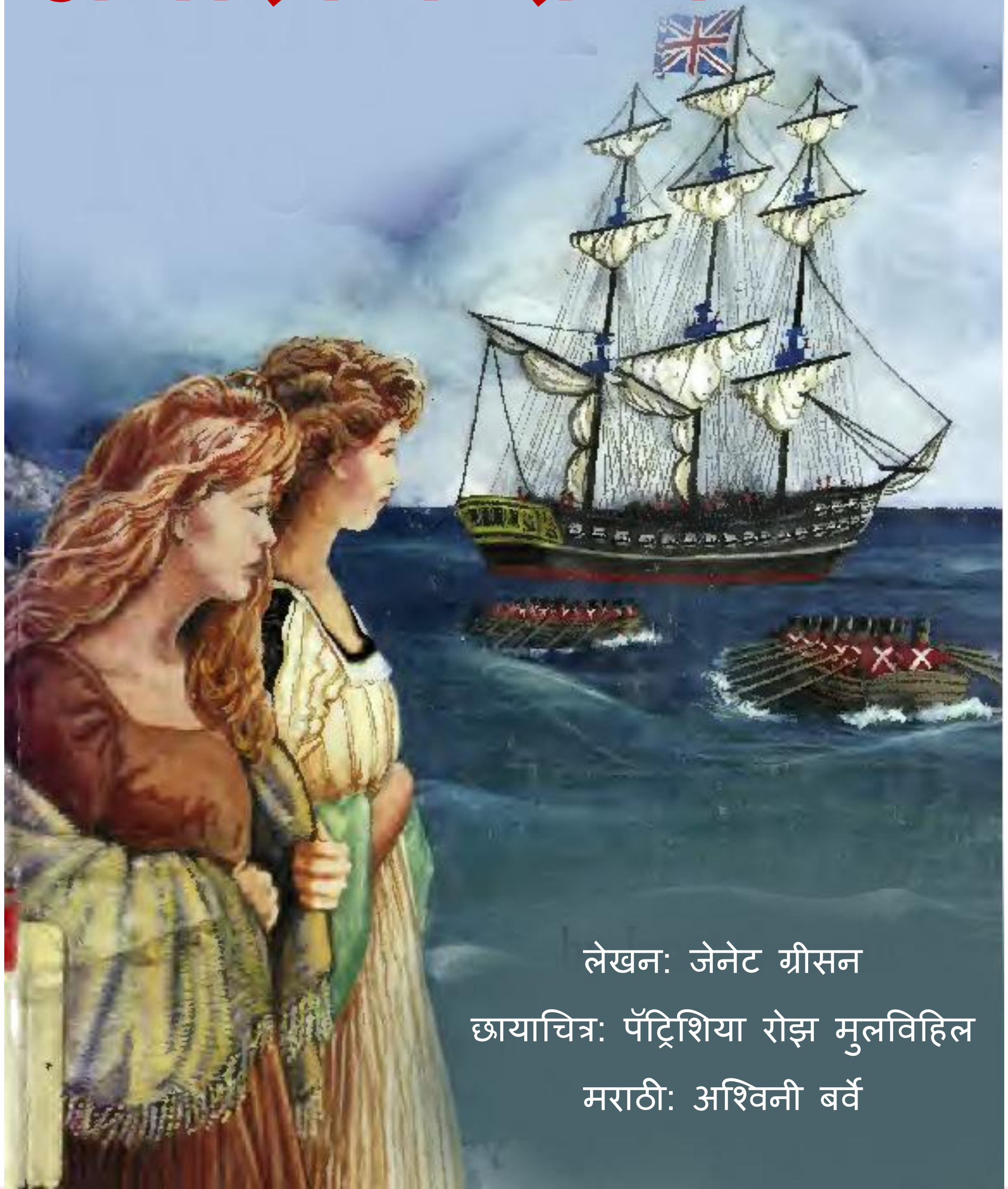
दोन व्यक्तींचे अमेरिकन सैन्य

लेखन: जेनेट ग्रीसन

छायाचित्र: पॅट्रिशिया रोझ मुलविहिल

मराठी: अश्विनी बर्वे

दोन व्यक्तींचे अमेरिकन सैन्य

लेखन: जेनेट ग्रीसन

छायाचित्र: पॅट्रिशिया रोझ मुलविहिल

मराठी: अश्विनी बर्वे

पीटर लुसीलला

या प्रकल्पासाठी केलेल्या विस्तृत संशोधन साहाय्याबद्दल, मी सिच्युएटमधील एका लहान लाल इमारतीत असलेल्या सिच्युएट हिस्टॉरिकल सोसायटीचे आभार मानू इच्छितो. *'ॲन अमेरिकन आर्मी ऑफ टू'* हे एका ऐतिहासिक घटनेचे काल्पनिक पुनर्कथन आहे. त्यामुळे, सिच्युएट हिस्टॉरिकल सोसायटी या कामाच्या किंवा अशाच प्रकारच्या इतर कोणत्याही कामाच्या सत्यतेची हमी देऊ शकत नाही. तथापि, मी सोसायटीशी सल्लामसलत करू शकलो आणि त्यांनी मला प्राथमिक स्रोत उपलब्ध करून दिले. मी त्यांचा आभारी आहे. फोर्ट स्नेलिंग येथील मिनेसोटा हिस्टॉरिकल सोसायटीचे थॉमस शॉ, फेएटव्हिल येथील आर्कान्सा विद्यापीठाचे प्राध्यापक शालॅान रॅग्सडेल आणि बोस्टन येथील माझे नातेवाईक जो, जिनी आणि जो ली यांचे विशेष आभार. - जे. जे .टली कुटुंबाचे त्यांच्या संयमाबद्दल.

- पी.आर.एम.

लेखकाच्या लेखणीतून

१८१२ च्या युद्धाचा इतिहास शूर अमेरिकन सैनिकांच्या प्रसिद्ध कथांनी भरलेला आहे. तरीही, रेबेका आणि अबीगेल या दोन बेट्स भगिनींपेक्षा अधिक धैर्याने आपल्या देशाची सेवा फार कमी सैनिकांनी केली असेल.

रेबेका बेट्स यांचा जन्म १७९३ साली झाला. त्याच वर्षी फ्रान्स आणि ग्रेट ब्रिटन यांच्यात युद्ध सुरू झाले. अमेरिकेने या संघर्षात सामील होण्याचा प्रयत्न केला, परंतु ग्रेट ब्रिटनने अमेरिकन खलाशांना शस्त्रे पुरवण्यास आणि अमेरिकेला युरोपसोबत व्यापार करण्यापासून रोखण्यास सुरुवात केली. त्यामुळे, जून १८१२ मध्ये, अमेरिकेचे राष्ट्राध्यक्ष मॅडिसन यांनी इंग्लंडविरुद्ध युद्ध घोषित करण्याची विनंती काँग्रेसला केली.

हे युद्ध तीन वर्षे चालले. बहुतेक लढाई अमेरिकेच्या ग्रेट लेक्स प्रदेशात, पूर्व अटलांटिक किनाऱ्यावर किंवा प्रमुख नद्यांच्या काठावर झाली. ब्रिटिश सैन्य जहाजाने किंवा ब्रिटिश कॅनडातील किल्ल्यांमधून आले.

युद्धाचा न्यू इंग्लंडमधील रहिवाशांवर खोलवर परिणाम झाला. त्यांना जीवनावश्यक वस्तू मिळवण्यात अडचणी येत होत्या आणि ते ब्रिटिश आक्रमणाच्या सततच्या भीतीत जगत होते. त्यांचे रक्षण करणारे अमेरिकन सैनिक सामान्यतः अल्प-मुदतीचे स्वयंसेवक होते, जे 'होम गार्ड्स' म्हणून ओळखल्या जाणाऱ्या राज्य सैन्याचे सदस्य म्हणून लढले.

बासरीवादक आणि ढोलवादक हे या तुकड्यांचे आणि कायमस्वरूपी अमेरिकी सैन्याचे अविभाज्य सदस्य होते. लढाईदरम्यान, तोफगोळ्यांच्या धुरामुळे आणि आवाजामुळे सेनापतींचे आदेश ऐकणे कठीण होत असे, म्हणून बासरीवादक आणि ढोलवादक अशी गाणी वाजवत, ज्याद्वारे सेनापतींचे आदेश सैनिकांपर्यंत पोहोचवले जात: पुढे चला! हल्ला करा! जागे व्हा! मागे फिरा! या संगीतकारांचे काम कठीण आणि धोकादायक होते. त्यांच्या आदेशांमुळे त्यांचे सहकारी सैनिक अनेकदा त्यांना नापसंत करत असत. इतकेच नव्हे तर, शत्रू त्यांना आदेश पोहोचवण्यापासून रोखण्यासाठी लक्ष्य करत असे.

रेबेका आणि अबीगेल यांनी १८१२ च्या युद्धात बासरी आणि ढोल वाजवून एक छोटी भूमिका बजावली. त्यांनी हे केव्हा आणि कसे केले याबद्दल अनेक वेगवेगळ्या कथा प्रचलित आहेत. *'ॲन अमेरिकन आर्मी ऑफ टू'* या पुस्तकात, मी रेबेकाची कथा आणि तथ्ये जशी मला अनेक प्राथमिक स्रोतांमधून सापडली तशी सादर करत आहे. या स्रोतांनुसार, ब्रिटिश सैन्याने मॅसॅच्युसेट्सच्या सिच्युएट भागावर दोन यशस्वी हल्ले केले, एक ११ जून रोजी आणि दुसरा ७ जुलै, १८१४ रोजी. या कथेतील घटना १८१४ च्या उन्हाळ्यात घडल्या असाव्यात असे मानले जाते. त्यावेळी रेबेका २० वर्षांची होती आणि अबीगेल फक्त १६ वर्षांची होती.

स्किट्युएट दीपगृह आजही उभे असून पर्यटकांचे स्वागत करते. रेबेका आणि अबीगेल यांच्या कबरी स्किट्युएटच्या युनियन स्मशानभूमीत आहेत.

१८१४ सालची ती एक निरभ्र सकाळ होती.
जुलै महिन्याचा तेजस्वी सूर्य तळपतो.
दीपगृहाच्या खिडक्या चमकत होत्या.

रेबेका दीपगृहाचे दिवे
स्वच्छ करून चमकवत होती.
रेबेकाची धाकटी बहीण, अबीगेल
वाती कापत आणि छाटत होती.
त्यांच्या वडिलांनी दिव्यांमध्ये तेल भरले.
अबिगेलने समुद्राकडे एक नजर टाकली.
सूर्यप्रकाशात पाणी चमकत होते.

“मला दोन छोटे ठिपके दिसतात,“ ती म्हणाली.
"ती जहाजे आहेत,“ मिस्टर बेट्स म्हणाले.
रेबेका तिच्या वडिलांच्या मागे उभी होती.
“ती ब्रिटिश जहाजे आहेत का?“ तिने विचारले.
एवढ्या अंतरावरून ओळखता येत नाही.
वडिलांनी उत्तर दिले.

“ते ब्रिटिश नसतील तर बरं होईल,“ अबीगेल म्हणाली.

ते बंदरातील बोटी जाळू शकतात.

जसे त्यांनी आधी केले होते.

“काळजी करू नकोस, नॅबी,“ मिस्टर बेट्स म्हणाले.

जहाजांना सीडर पॉइंट येथे नांगर टाकावा लागेल.

मग आपल्याला ते स्पष्टपणे दिसू शकतील.

जर ते ब्रिटिश असतील तर,

मी मदतीसाठी कोणालातरी पाठवीन.

रेबेका, अबीगेल आणि मिस्टर बेट्स

जहाजांवर नजर ठेवून होते.

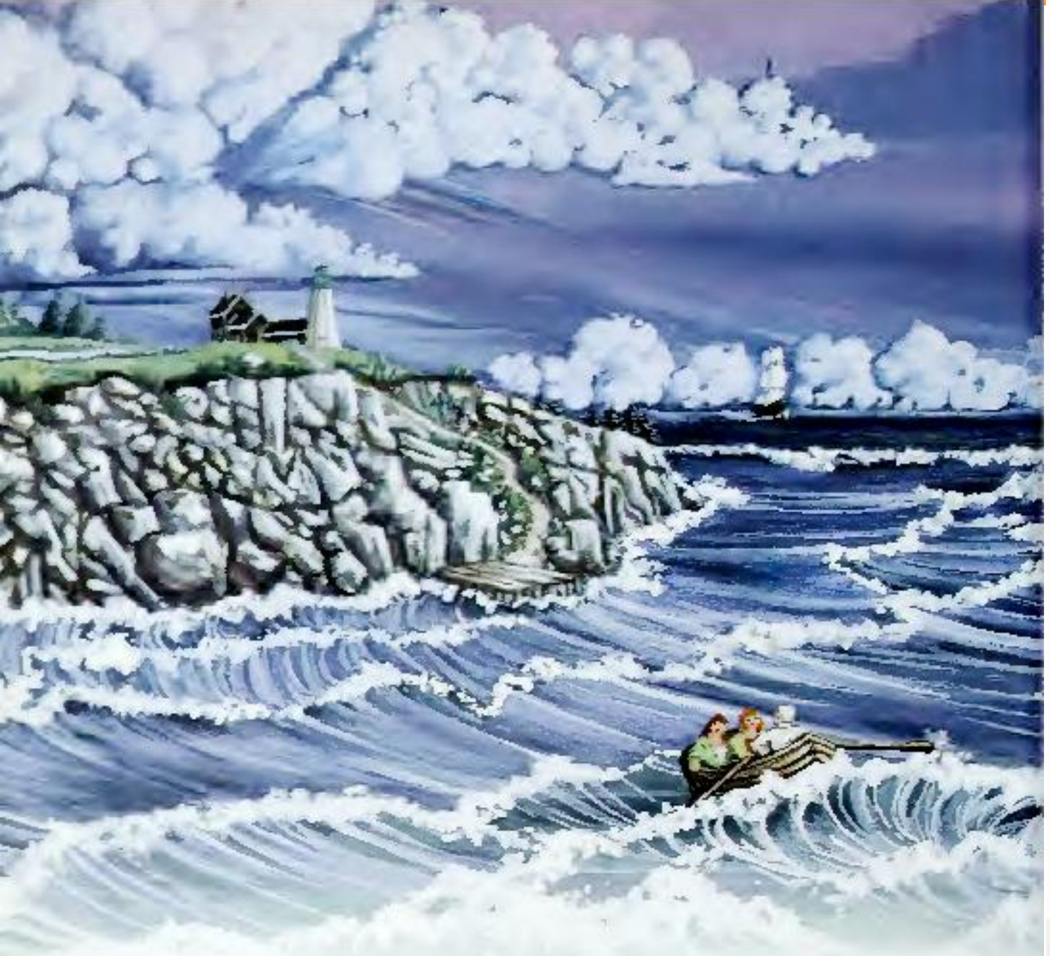
युनियन जॅक पाहिला.

जो ग्रेट ब्रिटनचा ध्वज होता.

जहाजांचे डोलकाठी हात हलवत होता.

जहाजे सीडर पॉईंटच्या दिशेने निघाली.

मिस्टर बेट्स, रेबेका आणि अबीगेल

दीपगृहाच्या पायऱ्यांवरून खाली धावले.

ते खाली नांगरलेल्या बोटींपैकी एका

बोटीत चढले.

आणि अधिक वेगाने वल्हवत

शहराच्या घाटाच्या दिशेने निघाले.

ब्रिटिश लवकरच इथे येतील.

त्यांनी ते ओरडून सांगितले.

गावातील लोक धावत आले.

“आपण काय करावे?“ एकाने विचारले.

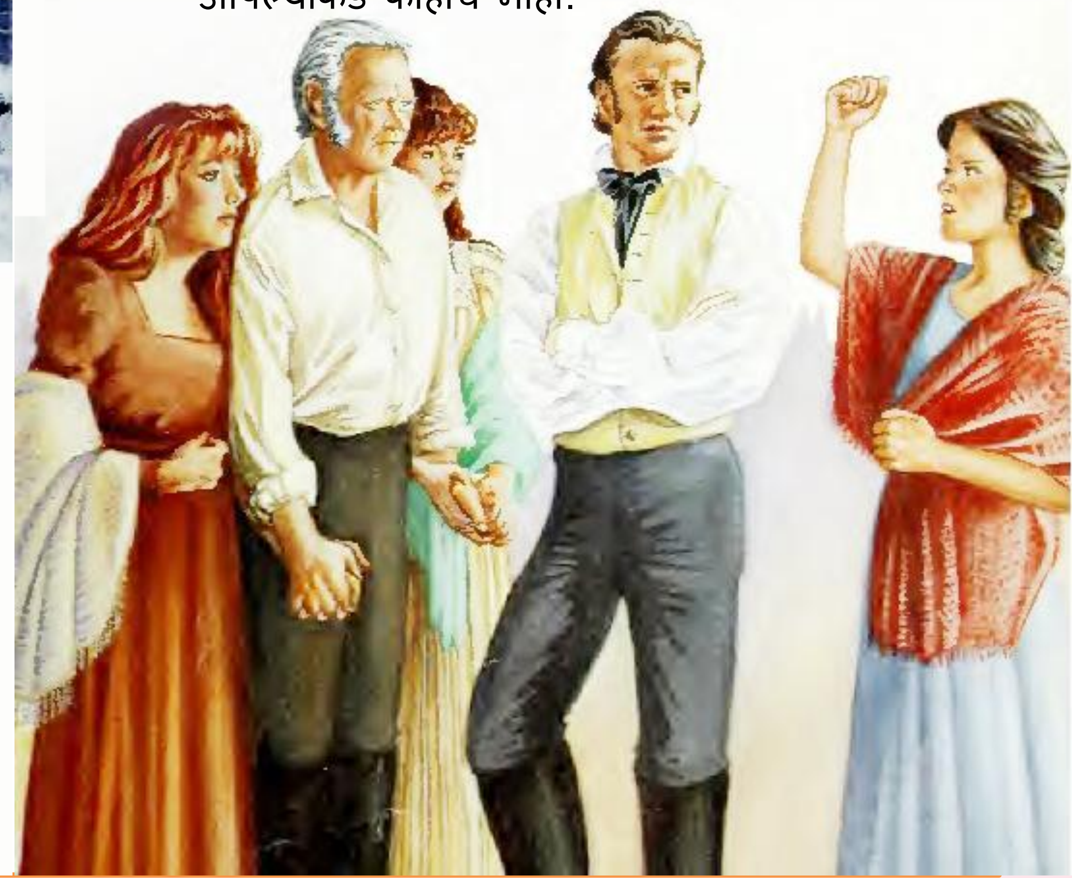
“माझं म्हणणं आहे की आपण लढलंच पाहिजे,

“एक तरुणी ओरडली.

“आपण सैनिक नाही,“ मिस्टर बेट्स म्हणाले.

त्यांच्याकडे बंदुका आणि तोफा आहेत.

आपल्याकडे काहीच नाही.

जेलवकरच गावकरी आपापल्या घरांकडे धावले.

त्यांनी भांडी, स्वयंपाकाची पातेली आणि अन्नपदार्थ चादरी व कपड्यामध्ये बांधले.

मग त्यांनी ते लपवून ठेवले, जेणेकरून सैनिक ते चोरू शकणार नाहीत.

इतर लोक ब्रिटिश जहाजांकडे पाहत होते आणि काय करावे यावर चर्चा करत होते.

एक माणूस मॅसॅच्युसेट्स होम गार्डला शोधण्यासाठी शहराबाहेर घोड्यावर बसून गेला.

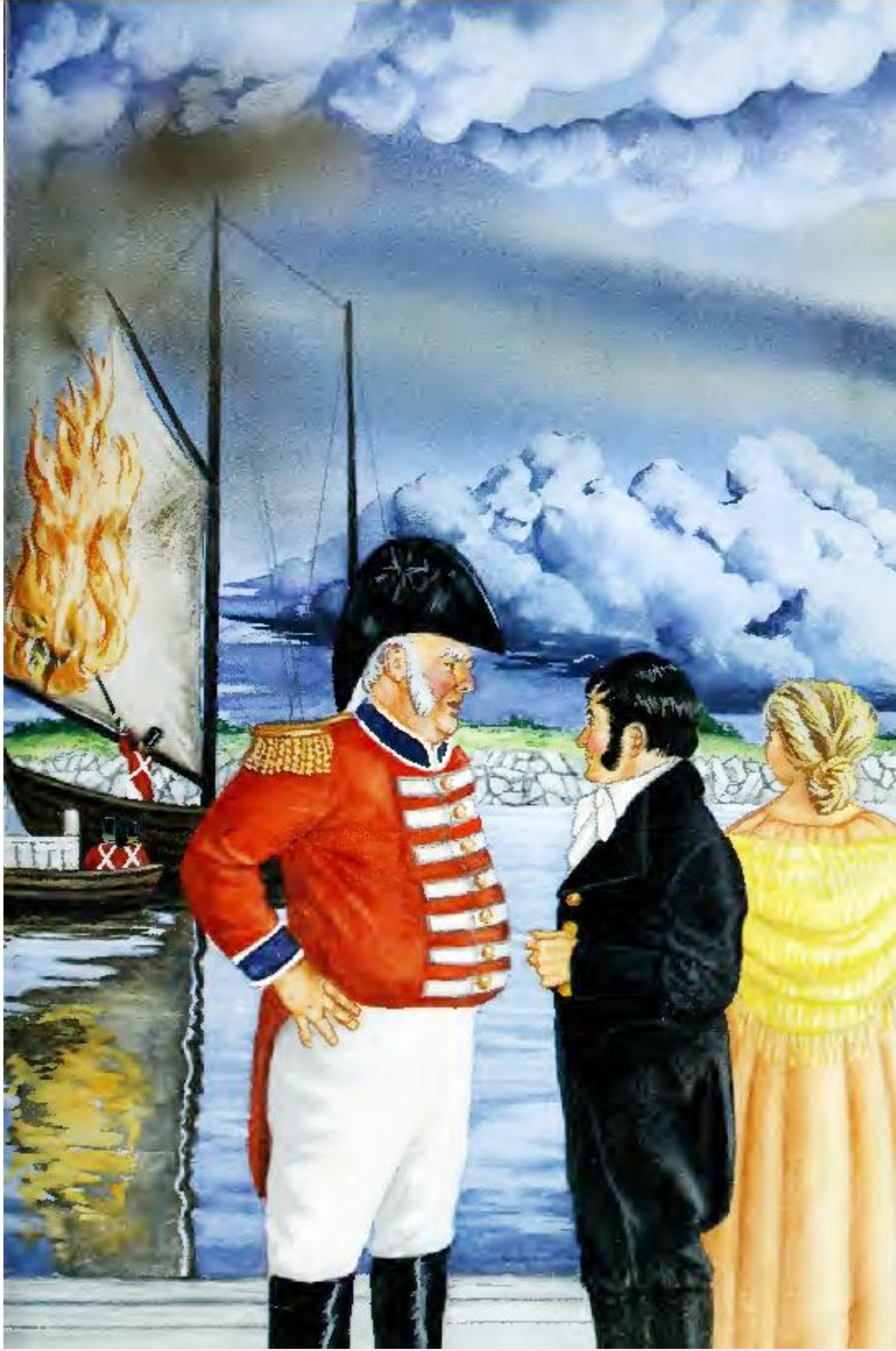
ब्रिटिश जहाजे सीडर पॉईंटजवळ थांबली आणि त्यांनी नांगर टाकला.

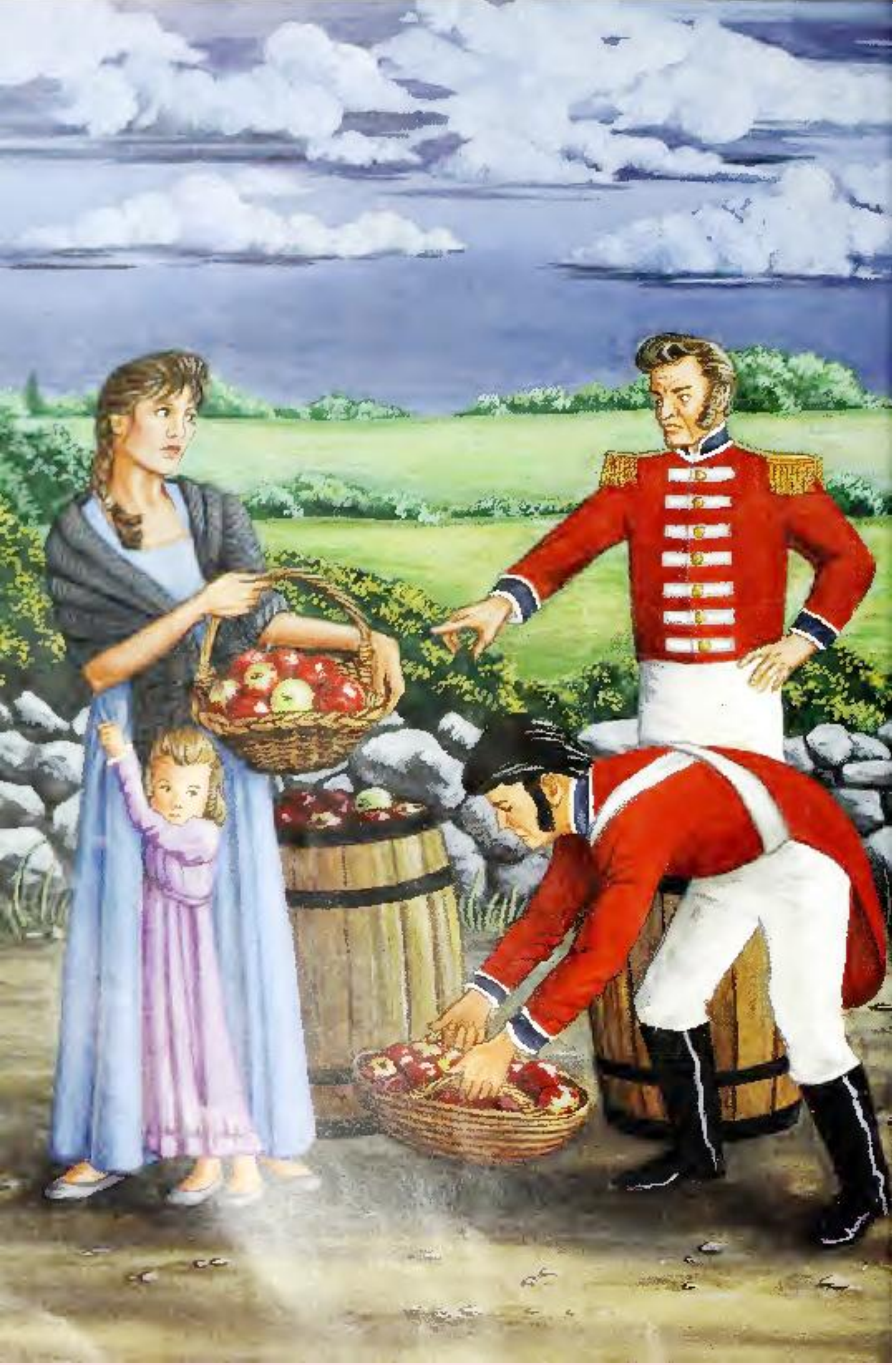
वल्ह्यांच्या होड्या पाण्यात उतरवण्यात आल्या. थोड्याच वेळात भडक लाल कोट घातलेले ब्रिटिश सैनिक शहराच्या धक्क्यावर उभे राहिले. त्यांनी आपल्या बंदुका कमरेला लागून धरल्या होत्या.

"लॉबस्टरबॅक्स!“ अबीगेल कुजबुजली. सैनिक शहरवासीयांच्या दिशेने कूच करू लागले. रेबेका तिच्या वडिलांच्या जवळ गेली. अबीगेलने त्यांचा हात पकडून घट्ट धरला. "आम्हाला मांस, भाज्या आणि ताजे पाणी पाहिजे,“ ब्रिटिश अधिकारी म्हणाला.

"नाही,“ धर्मगुरू श्री. थॉमस म्हणाले.
“आम्ही आमच्या शत्रूला रसद देणार नाही.“

"तर मग त्यांच्या बोटी घ्या,“ अधिकाऱ्याने आपल्या माणसांना आज्ञा दिली. ब्रिटिश सैनिक धक्क्याला बांधलेल्या काही मासेमारीच्या बोटींवर चढले. सैनिकांनी एका बोटीला आग लावताना लोक पाहत होते. आता त्यांच्या घरांचा नंबर लागणार होता का?

ब्रिटिश सैनिकांनी चार बोटी नेल्या. त्यांनी सिच्युएटच्या लोकांकडून अन्न आणि पाणीही घेतले. मग ते लाल कोट घातलेले सैनिक वल्हवत आपल्या जहाजांकडे परत गेले. मिस्टर बेट्स, रेबेका आणि अबीगेल वल्हवत घरी परतले. त्या संपूर्ण आठवड्यात ब्रिटिश जहाजे सीडर पॉइंटच्या जवळून ये-जा करत होती. आणि पुढच्या आठवड्यातही. आणि त्यानंतरच्या आठवड्यातही. कधीकधी ब्रिटिश सैनिक अधिक रसद आणण्यासाठी शहरात जात असत. ते कधी परत जातील? असे लोकांना वाटत होते.

एका दुपारी, श्री. बेट्स आपल्या काही मुलांसोबत, रेबेका, अबीगेल आणि जुळ्या मुलांसोबत, होडीने शहराकडे निघाले. श्री. बेट्स यांना काही बातमी मिळवायची होती. पण तिथे काहीच बातमी नव्हती.ब्रिटिश सैनिक बंदरावर होते आणि कोणीही फारसे बोलत नव्हते.

त्या रस्त्याने चालत असताना, बहिणींना ढोल आणि बासरीचे अस्पष्ट आवाज ऐकू आले. "ते 'यांकी डूडल' वाजवत आहेत," रिबेका म्हणाली. "ब्रिटिशांना हाकलून लावण्यासाठी होम गार्ड येत असावेत," अबीगेल ओरडली. "चला, बाबांना जाऊन सांगूया. "त्या बहिणी धावत शहराकडे परत गेल्या.

आपले सैन्य येत आहे!

आपले सैन्य येत आहे!’

रेबेका आणि अबीगेल ओरडल्या.

शहरातील लोकांनी त्यांचे ओरडणे ऐकले. ते आपापल्या घरातून आणि दुकानांमधून बाहेर धावले.

मच्छिमारांनी आपली जाळी दुरुस्त करणे थांबवले.

मुलांनी खेळणे थांबवले. ब्रिटिश अधिकाऱ्याने पाद्री थॉमसशी बोलणे थांबवले.

“तो अधिकारी रागावलेला दिसत होता. तो त्या बहिणींकडे चालत गेला.”

“तुम्ही खोटं बोलत आहात,” तो म्हणाला. 'नाही! आम्ही खोटं बोलत नाही,' रेबेका म्हणाली. 'ऐका.'

सर्वांनी ऐकले.

झाडांमधून हलकेच 'यांकी डूडल' हे संगीत ऐकू येत होते.

अगदी ब्रिटिश अधिकाऱ्यालाही अमेरिकन सैनिकांचे संचलन गीत माहीत होते.

"तर तुमचे सैन्य येत आहे,“ तो म्हणाला

"आम्ही विश्रांतीसाठी आलो आहोत, लढण्यासाठी नाही.“

“ते निघून गेल्यावर आम्ही परत जाऊ.“

सैनिक वल्हवत आपल्या जहाजांकडे परत गेले आणि जहाजाने निघून गेले.

मॅसॅच्युसेट्स होम गार्डचे सैनिक शहरात दाखल होताच शहरवासीयांनी जल्लोष केला. पण अमेरिकन सैनिक जास्त वेळ थांबू शकले नाहीत. मॅसॅच्युसेट्सचा किनारा मैलोन् मैल पसरलेला होता. होम गार्डला प्रत्येक मैलावर नजर ठेवावी लागत होती.

एका आठवड्यापेक्षा कमी काळात, अमेरिकन सैनिक शहराबाहेर निघून गेले. एक माणूस दीपगृहावर पहारेकरी म्हणून थांबला. जर त्याला एखादे ब्रिटिश जहाज दिसले, तर सैनिकांच्या संरक्षणासाठी त्या पहारेकऱ्याने घोड्यावर स्वारी करायची होती.

रेबेका आणि अबीगेल रक्षकाला भेटायला गेल्या.त्याचं नाव लेवी होतं.

“तुम्ही बासरीवादक आहात का?“ रेबेकाने विचारले. तिने लेवीच्या खिशातल्या लाकडी पाईपकडे बोट दाखवले.

“हो,“ लेवी म्हणाला.

“मी ढोलसुद्धा वाजवतो, पण एकाच वेळी नाही.“ तो हसला.

“बासरीवादक आणि ढोलवादक अधिकाऱ्यांसोबत युद्धात जातात.“

लेवीने रेबेकाला बासरी दिली. “हे घे, वाजवून बघ,“ तो म्हणाला.

“बासरी बाजूला धर. मग तुझे ओठ घट्ट आवळ आणि छिद्रातून फुंकर मार.”

लेवीने दाखवल्याप्रमाणे रेबेकाने पाईप तोंडाजवळ नेला.

तिने ओठ घट्ट आवळले आणि फुंकर मारली. एक बारीक किंकाळी बाहेर पडली. अबिगेल हसली. तो आवाज 'यांकी डूडल’ सारखा अजिबात नव्हता.

मग त्याने ढोलच्या काठ्या अबीगेलच्या हातात दिल्या. "काठ्या अशा धर,“ लेवी म्हणाला. "तुझा डावा हात एका काठीखाली ठेव, तळवा वर. तुझा उजवा हात दुसऱ्या काठीवर ठेव, तळवा खाली,“ तो म्हणाला. अबीगेलने ड्रमच्या काठ्या अगदी योग्य प्रकारे धरल्या. तिने त्या ढोलावर वेगाने आणि जोरात वर-खाली आपटल्या. "हळू वाजव!“ लेवी हसत म्हणाला. "सैनिक इतक्या वेगाने संचलन करू शकत नाहीत."

आठवडे उलटले. ब्रिटिश परत आले नाहीत. रेबेका आणि अबीगेल बासरी आणि ढोल वाजवण्याचा सराव करत होत्या. लवकरच त्या लेव्हीइतकेच उत्तम 'यांकी डूडल' वाजवू लागल्या. एके दिवशी सकाळी, रेबेका आणि अबीगेल त्यांच्या आईसोबत मक्याची भाकरी बनवत होत्या.

"आपल्याकडे साखर असती तर बरं झालं असतं,“ अबीगेल म्हणाली. "पदार्थांची चव सुधारण्यासाठी उकडलेला भोपळा वापरून मी कंटाळले आहे.“

"नॅबी, तुझी इच्छा पूर्ण होऊ शकते,“ मिसेस बेट्स म्हणाल्या. "काल रात्री, दोन मालवाहू जहाजे बंदरात शिरली. तुझे वडील लेव्हीसोबत इतर मुलांना जहाजांवर काय विकायला आहे ते बघायला घेऊन गेले आहेत. जर तिथे साखर आणि पीठ असेल, तर ते घरी घेऊन येतील. "बहिणी आनंदाने ओरडल्या.“ आता जा आणि दीपगृहाची कामं कर,“ मिसेस बेट्स हसून म्हणाल्या.

“मी कॉर्न ब्रेड पूर्ण करते."

रेबेका आणि अबीगेल टॉवरच्या शिखरावर जाणाऱ्या पायऱ्या चढल्या. लगेचच त्या धावत खाली आल्या.

"आई, ब्रिटिश परत आले आहेत!“ अबीगेल ओरडली. "आम्ही आत्ताच सीडर पॉईंटजवळ एक ब्रिटिश जहाज नांगरलेलं पाहिलं!“ रेबेका म्हणाली. "तुम्ही आणि अबीगेल इथेच थांबा,“ मिसेस बेट्स म्हणाल्या. "लक्ष ठेवा. मी लेव्हीला शोधून त्याला होम गार्डला बोलावून आणते.“ मिसेस बेट्स धावतच दाराबाहेर गेल्या.

बेकी, जर त्यांनी रसद पुरवणारी जहाजं जाळली तर? जर त्यांनी शहरच जाळलं तर?’ अबीगेलने विचारले.

रेबेका दीपगृहाच्या पायऱ्यांकडे धावली.

लेव्हीची बासरी आणि ढोल पाहून ती थांबली.

"आपण ब्रिटिशांना आपलं शहर जाळू देणार नाही,“ रेबेका म्हणाली.

"हे घे.“ तिने अबीगेलच्या हातात ढोल दिला. "तू ढोल घे. मी बासरी घेते.“

"आपण कुठे चाललो आहोत?“ अबीगेलने विचारले.

"ब्रिटिशांशी लढायला,“ रेबेका म्हणाली.

"चला!""बासरी आणि ढोल घेऊन?“ अबीगेलने विचारले. तिने ढोल धरला पण ती हलली नाही.

“ते आपल्याला जखमी करतील“ ती म्हणाली.

त्यांना आपण दिसणार नाही, “रेबेका म्हणाली.“ जर त्यांनी आपल्याला पहिले नाही, तर ते आपल्याला इजा करू शकणार नाहीत.“ रेबेकाने अबीगेलचा हात पकडला आणि ती पळून गेली.

त्या बहिणी सीडर पॉईंटच्या टोकापर्यंत धावत गेल्या. त्या दाट देवदार वृक्षांमागे लपल्या. ब्रिटिशांनी चमकदार लाल कोट घातलेल्या सैनिकांच्या दोन नावा पाठवताना पाहून अबीगेल कळवळली. 'त्यांच्याकडे बंदुका आहेत!' ती म्हणाली. 'श्‍श्‌,' रेबेका कुजबुजली.

सैनिक बंदराच्या दिशेने वल्हवत होते. "ते खूप जवळ येत आहेत," अबीगेल कुजबुजली." संगीत ऐकू येईल इतके ते जवळ नाहीत," रेबेकाने परत कुजबुजले. आपले हात थरथरू नयेत म्हणून अबीगेलने ड्रमस्टिक्स घट्ट पकडल्या.

सैनिक खूप जवळ येत होते. त्यांना त्या दोघी दिसल्या असत्या.

"आता, नॅबी!“ रेबेका कुजबुजली.

"सुरुवातीला हळू वाजव.“ मग मोठ्याने वाजव. आपले सैनिक येत आहेत, असा त्यांना भास व्हायला हवा.“

रेबेकाने आपले कोरडे ओठ चाटले आणि एक दीर्घ श्वास घेतला.

अबिगेलने ड्रमस्टिक्स डावा तळहात वर आणि उजवा तळहात खाली धरला. रेबेकाने होकारार्थी मान हलवली आणि त्या वाजवू लागल्या.

सुरुवातीला, 'यांकी डूडल'चा आवाज थरथरता आणि कमजोर वाटत होता. पण त्यांनी ती धून पुन्हा पुन्हा वाजवली. प्रत्येक वेळी, त्या बहिणी अधिक मोठ्याने आणि जोमाने वाजवत होत्या.

संगीत पाण्यावर तरंगत.

ब्रिटिश सैन्यापर्यंत पोहोचले.

त्याने अचानक हातपाय मारणे थांबवले.

एका सैनिकाने बंदूक उचलली

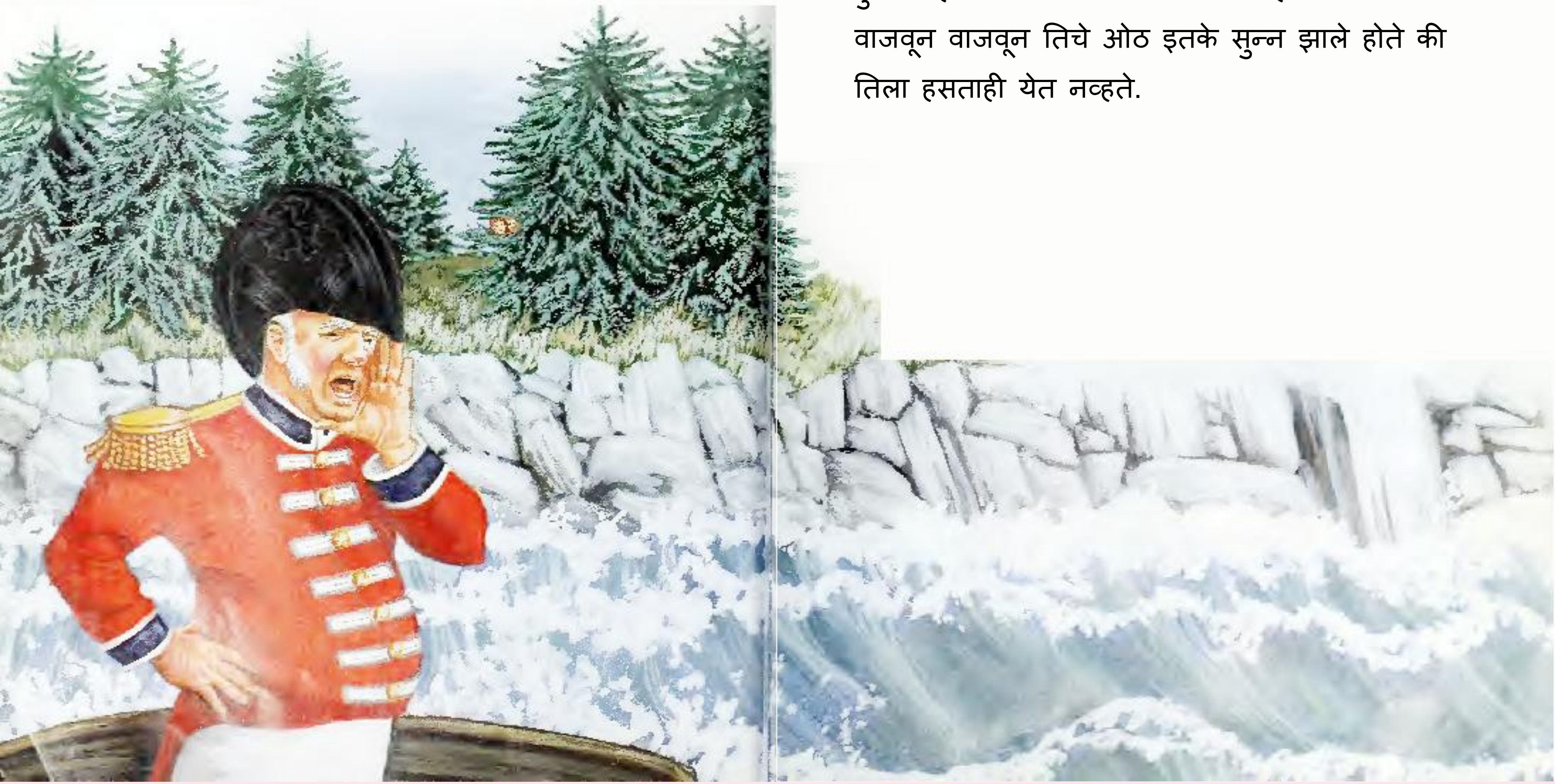
आणि पाइनच्या झाडांकडे पाहिले.

दोन्ही बहिणी अधिकच खाली वाकल्या. तो आपल्याला गोळी घालणार आहे का?त्यांना प्रश्न पडला. अबिगेलचे हात थकले होते. रेबेकाला धाप लागत होती. पण त्यांनी स्वतःला अधिक मोठ्या आवाजात वाजवायला भाग पाडले.

मग पहिल्या होडीतला अधिकारी उठून उभा राहिला. "मागे वळा!“ तो ओरडला. "अमेरिकन सैन्य येत आहे.“ हळूहळू सैनिकांनी होड्या वळवल्या आणि आपल्या जहाजाच्या दिशेने परत वल्हवत निघाले. "आपण करून दाखवलं, बेकी! आपण करून दाखवलं!“ अबीगेल कुजबुजल्यासारखी उद्गारली. रेबेकाचा श्वास इतका फुलला होता की तिला बोलता येत नव्हते. आणि वाजवून वाजवून तिचे ओठ इतके सुन्न झाले होते की तिला हसताही येत नव्हते.

पण अजून सर्व संपले नव्हते.

तो आपला विचार बदलू शकत होता. त्या बहिणी वाजवत राहिल्या. अखेरीस, सर्व लाल कोट घातलेले सैनिक त्यांच्या जहाजावर परत आले. रेबेका आणि अबीगेल ते जहाज समुद्रावर एक लहानसा ठिपका दिसेपर्यंत दूर जाताना पाहत राहिल्या.

त्या बहिणी दीपगृहाकडे धावत परत आल्या. "बेकी! नॅबी!“ मिसेस बेट्स हाक मारल्या. "तुम्ही कुठे होतात?“ मिस्टर बेट्स यांनी विचारले. "आम्ही ब्रिटिशांना घाबरवून पळवून लावले! “रेबेका ओरडली. "काय?“ सगळ्यांनी एकदम विचारले.

बहिणींनी त्यांना सांगितले की त्यांनी ब्रिटिशांना कसे फसवले होते. "तुम्ही आम्हालाही फसवले,“ मिस्टर बेट्स म्हणाले. "आम्हाला संगीत ऐकू आले, पण आम्हाला वाटले की ते होम गार्डकडून येत आहे.“ बहिणी अभिमानाने हसल्या.

"लेवी कुठे आहे?“ रेबेकाने विचारले. "मला त्याला त्याची बासरी द्यायची आहे.“

"आणि त्याचा ढोलसुद्धा,“ अबीगेलने त्यात भर घातली. “लेवी होम गार्डला आणायला गेला आहे,“ मिसेस बेट्स म्हणाल्या. "पण आता आपल्याला त्यांची गरज नाही. आम्ही तुम्हाला सांभाळून घेतलं आहे, दोन जणींचे अमेरिकन सैन्याने!"

उपसंहार

“यांकी डूडल"ला "कुठून आले हे कोणालाच माहीत नसलेले एक जुने गाणे म्हटले जाते. ही धून सर्वप्रथम कुठे आणि केव्हा वाजवली गेली, याबद्दल कोणालाही नक्की खात्री नाही. काही विद्वानांच्या मते, मध्ययुगात युरोपीय संचलन किंवा लोकनृत्य म्हणून याची सुरुवात झाली. तर इतरांच्या मते, हे गाणे 'लकी लॉकेट लॉस्ट हर पॉकेट' नावाच्या एका इंग्रजी बालगीतातून आले आहे. इतिहासकारांना मात्र खात्री आहे की, "यांकी डूडल“ हे गाणे क्रांतीच्या युद्धादरम्यान खूप लोकप्रिय झाले. युद्धाच्या सुरुवातीला, ब्रिटिश सैनिक हे गाणे अशा अप्रशिक्षित अमेरिकन सैनिकांचा अपमान करण्यासाठी गात असत, ज्यांच्याकडे गणवेश नव्हता आणि ज्यांना सरळ रेषेत संचलन करण्याची पर्वा नव्हती. 'यांकी' म्हणजे एक सामान्य माणूस; 'डूडल' म्हणजे एक आळशी, मूर्ख माणूस; आणि 'डँडी' (तसेच 'मॅकरोनी') म्हणजे असा माणूस ज्याला रिबन, पिसे आणि बो यांसारख्या फॅन्सी झालरीने कपडे घालायला आवडत असे. अमेरिकन सैनिकांना हे उत्साही आणि संचलनासाठी सोपे असलेले गाणे आवडले. लवकरच ते लढाईसाठी संचलन करताना स्वतःसाठी हे गाणे वाजवू लागले. १७८३ मध्ये, क्रांतीच्या युद्धाच्या अखेरीस, ब्रिटिशांना या गाण्याचा तिरस्कार वाटू लागला होता आणि त्यांना ते पुन्हा कधीही ऐकायचे नव्हते. परंतु १८१२ च्या युद्धादरम्यान त्यांनी ते अनेक वेळा ऐकले.

या युद्धानंतर, अमेरिका आणि इंग्लंड यांच्यात शांतता आणि आदराचा काळ सुरू झाला. १८१९ मध्ये, वॉशिंग्टन डी.सी. येथे एका भेट देणाऱ्या ब्रिटिश अधिकाऱ्याच्या सन्मानार्थ एक मेजवानी आयोजित करण्यात आली होती. बँडने इंग्लंडचे राष्ट्रगीत, 'गॉड सेव्ह द किंग' वाजवले. गाणे संपल्यावर, त्या इंग्रज अधिकाऱ्याला अमेरिकन लोकांसाठी बँडने काहीतरी वाजवावे असे वाटले. पण अमेरिकेचे अजून राष्ट्रगीत नव्हते. म्हणून त्या ब्रिटिश अधिकाऱ्याने बँडला 'यांकी डूडल' वाजवण्यास सांगितले.वर्षानुवर्षे, 'यांकी डूडल' हे अमेरिकन लोकांचे आवडते गाणे राहिले आहे. हे अमेरिकेचे पहिले देशभक्तीपर गीत होते आणि कदाचित हे एकमेव क्रांतिकारक युद्धाचे गाणे आहे जे आपण आजही गातो..